ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΟΥΣΤΕ, ὑψηλότατε, εἶπε ὁ ντὲ Τὲρκ στὸν Γκίζ. Ὁ λόρδος Βέντγουορθ, στὸν ὁποῖο, οὐμφωνα μὲ τὶς διαταγές σας, ἀνήγγειλα τὴν ἀπελευθέρωσί του κ' ἐπέστρεψα τὸ ξίφος του, δέχθηκε αὐτὴ τὴν εὔνοια ψυχρά, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Τὸν ἄφησα, ξαφνιασμένος γιὰ τὴν ἐπιφυλακτικότητά του αὐτή, ὅταν δυνατὲς κραυγὲς μ' ἀνάγκασαν νὰ ξαναγυρίσω κοντά του. Τὸ πρῶτο ποὺ ἔκανε ὁ λόρδος Βέντγουορθ, μόλις ἀνέκτησε τὴν ἔλευθερία του, ἦταν νὰ τρυπήσῃ πέρα γιὰ πέρα μὲ τὸ σπαθί του. Ὅταν ἔφτασα κοντά του, ἦταν πειὰ νεκρός!....

— Ὦ! φώναξε ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ. Ἡ ἀπελπισία του γιὰ τὴν ἧττα του τὸν ἔκανε ν' αὐτοκτονήσῃ. Δὲν εἶν' ἔτσι, Γαβριήλ;

— Ὄχι, ὑψηλότατε, ἀπάντησε θλιβερὰ ὁ Γαβριήλ. Ὁ λόρδος Βέντγουορθ δὲν αὐτοκτόνησε γιατὶ νικήθηκε.

— Τότε, γιατί; ρώτησε ὁ Σημαδεμένος.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σωπάσω, ὑψηλότατε, εἶπε ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμές. Πρέπει νὰ σεβασθῶ τὸ μυστικὸ τοῦ λόρδου Βέντγουορθ, τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε νεκρός. Πάντως, ὑψηλότατε, ἔχω νὰ σας πῶ, ὅτι κ' ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσι του, θὰ ἔκανα τὸ ἴδιο. Ναί, ὁ λόρδος Βέντγουορθ ἔκανε πολὺ καλά. Τὸ τρομερὸ σφάλμα του μονάχα ὁ θάνατος μποροῦσε νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ....

— Σὲ καταλαβαίνω, Γαβριήλ, εἶπε ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ. Δὲν μᾶς μένει πειὰ παρὰ ν' ἀποδώσουμε στὸ λόρδο Βέντγουορθ τὶς ὕστατες τιμές.

— Εἶνε τώρα ἄξιός τους! εἶπε ὁ Γαβριήλ. Ἐγὼ τοὐλάχιστον τὸν συγχώρησα πειὰ καὶ δὲν θυμοῦμαι τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι μοῦ φέρθηκε σὰν πραγματικὸς εὐπατρίδης, ὅταν ἤμουν αἰχμάλωτός του.

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ὁ Γαβριὴλ ἀποχαιρέτησε τὸν δοῦκα ντὲ Γκίζ, διευθύνθηκε κατ' εὐθεῖαν στὸ παλὶ μέγαρο τοῦ κυβερνήτου τοῦ Καλαί, ὅπου ἔμενε ἀκόμα ἡ Ἄρτεμις ντὲ Κάστρο.

Τὴ βρῆκε ἥσυχη καὶ γαλήνια, γιατὶ εἶχε μάθει τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ ἀπὸ τὸν Ἀμβρόσιο Παρέ. Οἱ ἐρωτευμένοι εἶνε δεισιδαίμονες καὶ γι' αὐτὸ ἡ γαλήνη τῆς Ἀρτέμιδος ἔκανε καλὸ στὸν Γαβριήλ.

Οἱ δύο νέοι ἀντάλλαξαν σιωπηλοὶ ἕνα ἀγνὸ καὶ πονεμένο φίλημα.

Ἡ εὐχαρίστησι τῆς Ἀρτέμιδος μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ὁ ὑποκόμης τῆς διηγήθηκε τί εἶχε συμβεῖ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ καὶ τῆς ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὸ κιβώτιο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ στὸν βασιλέα.

Ὡστόσο, μέσα σ' αὐτὴ τὴ χαρά, ἔννοιωσε μιὰ χριστιανικὴ λύπη, μαθαίνοντας τὸ θλιβερὸ τέλος τοῦ λόρδου Βέντγουορθ, ὁ ὁποῖος, εἶνε ἀλήθεια, θέλησε νὰ τὴν προσβάλῃ μέσα σὲ μιὰ ὥρα τρέλλας καὶ ἀπογνώσεως, μὰ κ' ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε σεβασθεῖ καὶ τὴν εἶχε προστατεύσει ἐπὶ τρεῖς ὁλοκλήρους μῆνες.

— Ὁ Θεὸς ἂς τὸν συχωρέσει, ὅπως τὸν συχώρεσα κ' ἐγώ! εἶπε.

Ὁ Γαβριὴλ τῆς μίλησε κατόπιν γιὰ τὸν Μαρτὲν Γκέρ, γιὰ τοὺς Πεκοινὰ καὶ γιὰ τὴν προστασία ποὺ θὰ τῆς παρεῖχε ὁ δοῦξ ντὲ Γκίζ. Ἔτσι ἡ ὥρα πέρασε κ' ὁ Γαβριὴλ ἀποφάσισε νὰ τῆς ἀναγγείλῃ τὴν ἀναχώρησί του. Ὅταν τῆς τὸ εἶπε, ἡ Ἄρτεμις φώναξε:

— Φεύγεις κόλας, Γαβριήλ; Μὰ τόσο τὸ καλύτερο. Ναί, φίλε μου, φύγε γιὰ νὰ κριθῇ ἡ τύχη μας μιὰ ὥρα γρηγορώτερα. Ἄκουσε, Γαβριήλ. Μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ, θὰ δώσῃς στὸν βασιλέα καὶ μιὰ δική μου, ποὺ τὴν ἔγραψα τὴν περασμένη νύχτα. Ἰδού την! Ἔτσι θὰ ἰδῇ ὁλοφάνερα, ὅτι ἐσεῖς τοῦ ἀποδώσατε τὴ χαμένη πολιτεία του καὶ τὴν χαμένη κόρη του, τὸ Καλαὶ κι' ἐμένα! Λέω ἀκόμα πὼς εἶμαι κόρη του, γιατὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἐρρίκος Β', ὁ ὁποῖος μ' ἀγαπάει τόσο, εἶνε πραγματικός μου πατέρας.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, πολυαγαπημένη μου Ἄρτεμις, νὰ λέτε τὴν ἀλήθεια!

— Σὲ ζηλεύω, Γαβριήλ, ἐξακολούθησε ἡ Ἄρτεμις, ποὺ θὰ μάθῃς πρὶν ἀπὸ μένα τὰ μυστικὰ τῆς Μοίρας μας. Ὡστόσο, θὰ ἔρθω κι' ἐγὼ γρήγορα στὸ Παρίσι, φίλε μου. Θὰ παρακαλέσω τὸν δοῦκα ντὲ Γκίζ νὰ φύγω αὔριο κόλας κι' ἔτσι δὲν θ' ἀργήσω νὰ ρθῶ νὰ σᾶς συναντήσω.

— Ναί, ἔλατε γρήγορα, εἶπε ὁ Γαβριήλ, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ παρουσία σας θὰ μοῦ φέρῃ εὐτυχία.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις, δὲν θέλω νὰ εἶμαι ἐντελῶς μακρυά σας. Θέλω κάτι νὰ μὲ θυμίζῃ κάθε τόσο στὴ σκέψη σας. Ἀφοῦ εἶσθε ἀναγκασμένος ν' ἀφήσετε ἐδῶ τὸν πιστό σας ἱπποκόμο Μαρτὲν Γκέρ, πάρτε τοὐλάχιστον μαζύ σας τὸν Γάλλο ἀκόλουθο, ποὺ μοῦ παραχώρησε ὁ λόρδος Βέντγουορθ. Ὁ Ἀνδρέας εἶνε βέβαια ποιδί. Δὲν ἔχει κλείσει ἀκόμα τὰ δεκαεφτά του χρόνια, μὰ εἶνε ἀφοσιωμένος καὶ τίμιος καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος. Δεχθῆτε τον. Ἀνάμεσα στοὺς σκληροὺς πολεμιστὰς ποὺ θὰ σᾶς συνοδεύσουν, ὁ Ἀνδρέας θὰ εἶνε ἕνας ἀκόλουθος πιὸ ἀξιαγάπητος καὶ πιὸ γλυκός.

— Ὦ! εὐχαριστῶ γιὰ τὴ λεπτὴ αὐτὴ φροντίδα. Μά, ξέρετε ὅτι φεύγω σὲ λίγες στιγμές;

— Ἔχω προειδοποιήσει τὸν Ἀνδρέα, ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Ἂν ξέρατε πόσο περήφανος εἶνε ποὺ θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ.... Θὰ ἔχῃ προετοιμασθεῖ κόλας καὶ δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω παρὰ μερικὲς τελευταῖες ὁδηγίες.

— Τότε, τὸν δέχομαι μὲ χαρά. Ἔτσι θὰ ἔχω κάποιον νὰ μιλάω μαζύ του γιὰ σᾶς.

— Αὐτὸ εἶχα σκεφθεῖ κι' ἐγώ! εἶπε ἡ Ἄρτεμις κοκκινίζοντας. Καὶ τώρα, χαῖρε Γαβριήλ. Πρέπει ν' ἀποχωριστοῦμε....

— Ὦ!.... ὄχι!.... Ἂς μὴ ποῦμε χαῖρε! Τὸ χαῖρε εἶνε ἡ θλιβερὴ λέξις τοῦ ἀποχωρισμοῦ.. Ὠρεβοιὰρ!....

— Ἀλλοίμονο! εἶπε ἡ Ἄρτεμις. Ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ξαναιδωθοῦμε ποτέ. Ἂν τὸ αἴνιγμα τῆς Μοίρας μας ἔχει κακὴ λύσι, δὲν θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴ ξαναστηθοῦμε ποτέ;

— Ὦ! μὴν τὸ λὲς αὐτό, Ἄρτεμις! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Μὴν τὸ λές! Ἐξ ἄλλου, ποιός, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια, εἴτε εὐχάριστη, εἴτε θλιβερὴ εἶνε;

— Ὦ, Θεέ μου! ψιθύρισε ἡ Ἄρτεμις, ἀνατριχιάζοντας. Μοῦ φαίνεται πὼς εἴτε εὐχάριστη, εἴτε θλιβερὴ εἶνε, θὰ πεθάνω τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ θὰ τὴν ἀκούσω ἀπ' τὸ στόμα σου, ἀπὸ χαρὰ ἢ ἀπὸ πόνο....

— Τότε, τί νὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ Γαβριήλ.

— Περίμενε μιὰ στιγμή, εἶπε ἡ Ἄρτεμις.

Κι' ἔβγαλε ἀπ' τὸ χέρι της τὸ χρυσό της δαχτυλίδι. Ἔπειτα, πῆγε καὶ πῆρε ἀπὸ ἕνα ντουλάπι τὸν πέπλο τῆς μοναχῆς, ποὺ φοροῦσε στὸ μοναστῆρι τῶν Βενεδικτίνων τοῦ Σαὶν Κεντέν.

— Ἄκουσε, Γαβριήλ, εἶπε ἀπότομα. Ἐπειδὴ εἶνε φανερὸ πὼς θὰ μάθῃς τὴν ἀλήθεια, πρὶν ἐπιστρέψω ἐγὼ στὸ Παρίσι, νὰ στείλῃς τὸν Ἀνδρέα νὰ μὲ προϋπαντήσῃ. Ἂν ὁ Θεὸς εἶνε μαζύ μας καὶ δὲν εἶμαι ἀδελφή σου, θὰ τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ γαμήλιο δαχτυλίδι γιὰ μένα, γιὰ τὴν ὑποκόμησσα ντὲ Μοντγκομερύ. Ἂν ὅμως ἡ ἐλπίδες μας διαψευσθοῦν καὶ εἶμαι πραγματικὰ ἀδελφή σου, θὰ τόῦ δώσῃς αὐτὸ τὸν πέπλο ποὺ θὰ τὸν παραδώσῃ πάλι σὲ μένα, γιατὶ θὰ γίνω ὁριστικὰ πειὰ αὐτὴ τὴ φορὰ μοναχή, μὲ τὸ ὄνομα ἀδελφὴ Εὐλογημένη....

— Ὦ! Ἀφῆστε με γονατιστὸ μπρὸς στὰ πόδια σας νὰ σᾶς λατρέψω σὰν ἕναν ἄγγελο! ψιθύρισε ὁ Γαβριήλ, βαθύτατα συγκινημένος ἀπ' τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ τῆς λατρείας τῆς ἀγαπημένης του.

— Ὄχι, Γαβριήλ, ὄχι, σήκω! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις. Ἂς φανοῦμε σταθεροὶ κι' ἀξιοπρεπεῖς μπροστὰ στὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ! Ἀπόθεσε στὸ μέτωπό μου ἕνα φίλημα ἁγνὸ κ' ἀδελφικό, ὅπως εἶνε καὶ τὸ δικό μου αὐτὸ φίλημα....

Κι' οἱ δυὸ νέοι ἀντάλλαξαν σιωπηλοὶ τὸ ἁγνὸ καὶ πονεμένο αὐτὸ φίλημα.

— Καὶ τώρα, φίλε μου, ἂς χωριστοῦμε.... Ὠρεβουὰρ λοιπὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἢ τὸν ἄλλο!....

— Ὠρεβουὰρ! Ὠρεβουὰρ! ψιθύρισε μὲ λυγμοὺς ὁ Γαβριήλ.

Ἔσφιξε τὴν Ἀρτέμιδα ἀμίλητος στὸ στῆθος του καὶ τὴν κύτταξε σὰν νὰ ἤθελε ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του εἰκόνα της ν' ἀντλήσῃ τὴ δύναμι ποὺ τοῦ χρειαζόταν.

Τέλος, τὴν ἄφησε καὶ περνῶντας τὸ δαχτυλίδι της στὸ χέρι του καὶ φυλάγοντας τὸν πέπλο της στὸ στῆθος του, εἶπε γιὰ τελευταία φορά :

— Ὠρεβοιάρ, Ἄρτεμις !

— Ὠρεβοιάρ, Γαβριήλ, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

Καὶ ὁ Γαβριὴλ ἔτρεξε ἔξω σὰν τρελλός.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔφευγε ἀπ' τὸ Καλαὶ μαζὺ μὲ τὴν μικρή του ἀκολουθία.

XXIV

ΜΙΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Στὶς 12 Ἰανουαρίου 1558 τὸ βράδυ, στὰ διαμερίσματα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων στὸ Λοῦβρο, γινόταν δεξίωσις. Ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθεῖ, γύρω ἀπὸ τὸν βασιλέα, ὅλοι οἱ πρίγκηπες καὶ οἱ μεγιστάνες τῆς Γαλλίας, ἂν καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς βρισκόντουσαν μαζὺ μὲ τὸν δοῦκα ντὲ Γκίζ στὸ Καλαί.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, τὴν κατ' ὄνομα βασίλισσα, ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιέ, ἡ πραγματικὴ βασίλισσα, ἡ νεαρὴ σύζυγος τοῦ διαδόχου Μαρία Στοῦαρτ καὶ ἡ μελαγχολικὴ πριγκήπισσα Ἐλισσάβετ, ποὺ θὰ γινόταν ἀργότερα βασίλισσα τῆς Ἱσπανίας καὶ τὴν ὁποία ἡ ἐξαιρετικὴ ὠμορφιά της θὰ τὴν ἔκανε τόσο δυστυχισμένη.

Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν, ὑπῆρχαν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου τῶν Βουρβώνων, Ἀντώνιος, βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, πρίγκηψ ἀδύνατος καὶ χωρὶς θέλησι, τὸν ὁποῖο ἡ γυναῖκα του μὲ τὴν ἀνδρίκεια καρδιὰ Ἰωάννα ντ' Ἀλμιτρέ, εἶχε στεῖλει στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, μὲ τὴν μεσολάβησι τοῦ Ἑρρίκου Β', τὴν ἐπιστροφὴ στὴ Ναβάρρα τῶν χωρῶν ποὺ τῆς εἶχε ἀποσπάσει ἡ Ἱσπανία. Μὰ ὁ Ἀντώνιος προστάτευε τοὺς διαμαρτυρομένους καὶ δὲν τὸν ἔβλεπαν μὲ καθόλου καλὸ μάτι σ' αὐτὴ τὴν Αὐλή, ἡ ὁποία ἔκαψε τοὺς καθολικούς.

Ὁ ἀδελφός του Λουδοβίκος τῆς Ναβάρρας, ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ κοντά του οἱ διαμαρτυρόμενοι εὐγενεῖς, ὁ ναύαρχος Κολινύ, (ὁ Λὰ Ρενοντί), ὁ βαρῶνος ντὲ Καστελνὼ καὶ ἄλλοι.

Ἡ συγκέντρωσις ἦταν πολὺ ἀριθμὴ καὶ ἐκλεκτή. Μά, μέσα σ' ὅλο τὸ θόρυβο καὶ τὴν εὐθυμία, δυὸ ἄνδρες ἔμεναν ἀφηρημένοι, σοβαροὶ καὶ σχεδὸν θλιμμένοι γιὰ διαφορετικοὺς λόγους ὁ καθένας : ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος Β' καὶ ὁ κοντόσταυλος Μονμορανσί.

Ὁ Ἑρρίκος ΙΙ βρισκόπαν βέβαια ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ στὸ Λοῦβρο, μὰ ἡ σκέψις του ἦταν στὸ Καλαί. Πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ, συλλογιζόταν ἀδιάκοπα, νύχτα καὶ μέρα, αὐτὴ τὴν τολμηρὴ ἐπιχείρησι, ἡ ὁποία μποροῦσε βέβαια νὰ διώξῃ γιὰ πάντα τοὺς Ἄγγλους ἀπ' τὸ βασίλειό του, μὰ ποὺ μποροῦσε ἐπίσης ν' ἀπειλήσῃ στὰ σοβαρὰ τὴν ὕπαρξι τῆς Γαλλίας. Ὁ Ἑρρίκος τὰ ἔβαζε μὲ τὸν ἑαυτό του, γιατὶ εἶχε ἐπιτρέψει στὸν δοῦκα ντὲ Γκίζ ν' ἀναλάβῃ ἕνα τόσο ἐπικίνδυνο τόλμημα.

Γινόταν δεξίωσις στὰ διαμερίσματα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ εἶχε ἀντιληφθεῖ τὶ στενοχώρια τοῦ ὑψηλοῦ της φίλου, μὰ ἐπειδὴ ἔβλεπε καὶ τὸν βαρῶνο Μονμορανσὶ ἐπίσης στενοχωρημένο, διευθύνθηκε πρὸς αὐτόν.

Καὶ τὸν κοντόσταυλο τὸν ἀπασχολοῦσε τὸ ζήτημα τοῦ Καλαί, μὰ γιὰ ἄλλους λόγους. Ἂν ὁ βασιλεὺς ἔτρεμε γιὰ τὴν καταστροφή, ὁ κοντόσταυλος φοβόταν γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

Ἕνας θρίαμβος στὸ Καλαί, θὰ ἔφερνε ὁριστικὰ στὴν πρώτη σειρὰ τὸν δοῦκα ντὲ Γκίζ καὶ θὰ ἔρριχνε στὴν ἀφάνεια τὸν κοντόσταυλο. Ἡ σωτηρία τῆς Γαλλίας θὰ ἦταν ἡ καταστροφὴ τοῦ φτωχοῦ κοντόσταυλου, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγωισμὸς νικοῦσε πάντα τὸν πατριωτισμό.

Γι' αὐτὸ δέχτηκε μὲ δυσθυμία τὴν ὡραία εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως, ἡ ὁποία προχωροῦσε χαμογελῶντας πρὸς αὐτόν. Θὰ θυμοῦνται βέβαια οἱ ἀναγνῶσται μας τὸν παράδοξο ἔρωτα ποὺ ἔννοιωθε ἡ φίλη αὐτὴ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν κτηνώδη αὐτὸν εὐπατρίδη.

— Τί ἔχει λοιπὸν σήμερα ὁ γέρος μου πολεμιστής ; ρώτησε μὲ τὴν πιὸ χαϊδευτικὴ φωνή της.

— Ἄ ! ὥστε κι' ἐσεῖς μὲ εἰρωνεύεσθε, κυρία ; ἀπάντησε ὁ Μονμορανσὶ μὲ φωνὴ διαπεραστική.

— Ἐγὼ νὰ σᾶς εἰρωνευθῶ ; ἔκανε ἡ Ἄρτεμις. Δὲν σκέπτεσθε τὰ λόγια σας....

— Σκέπτομαι τὰ δικά σας λόγια ! μουρμούρισε ὁ κοντόσταυλος. Μὲ ἀποκαλέσατε γέρο πολεμιστή σας, τὴν στιγμὴ ποὺ βρίσκομαι στὸ παλάτι, ἐνῶ οἱ ἐχθροί μου πολεμοῦν καὶ κερδίζουν τιμὲς καὶ δόξες.

— Καὶ ποῦ ξέρετε ἂν ὁ δοὺξ ντὲ Γκίζ θὰ πετύχῃ ;

— Ὤ ! θὰ πετύχῃ ! Ἀλλοιῶς δὲν θ' ἀνελάμβανε τὴν τολμηρὴ αὐτὴ ἐπιχείρησι. Ἐξ ἄλλου, μὴν ξεχνᾶτε, ὅτι βρίσκεται κοντά του καὶ κάποιος ἄλλος, ποὺ ξέρει πάντα νὰ κρατᾷ τὸ λόγο του.

— Μιλᾶτε γιὰ τὸν ὑποκόμητα ντ' Ἐξμές ; ρώτησε ἡ Ἄρτεμις.

— Καὶ γιὰ ποιὸν ἄλλο, κυρία ; Ἂν ξεχάσατε τὴν τολμηρὴ ὑπόσχεσί του, ἐγὼ δὲν τὴν ἐξέχασα. Θὰ τὴν κρατήσῃ καὶ θὰ ρθῇ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸν βασιλέα νὰ κρατήσῃ κι' αὐτὸς τὴ δική του ὑπόσχεσι.

— Ἀδύνατον !

— Τί σᾶς φαίνεται ἀδύνατον, κυρία ; Ὅτι ὁ ὑποκόμης ντ' Ἐξμὲς θὰ κρατήσῃ τὸ λόγο του ἢ ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ κρατήσῃ τὸν δικό του....

— Καὶ τὰ δύο. Τὸ πρῶτο μάλιστα εἶνε πιὸ τρελλὸ καὶ πιὸ ἀδύνατο ἀπ' τὸ δεύτερο.

— Ἂν ὡστόσο τὸ πρῶτο πραγματοποιηθεῖ, εἶπε ὁ κοντόσταυλος, πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ τὸ δεύτερο. Ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀδύνατος στὰ ζητήματα τῆς τιμῆς καὶ θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ δείξῃ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὅλο τὸν ἱπποτικό του χαρακτῆρα καὶ νὰ φανερώσῃ τὸ μυστικό του, ποὺ εἶνε καὶ δικό μας μυστικό.

— Καὶ πάλι σᾶς λέω, ὅτι αὐτὸ εἶν' ἕνα τρελλὸ ὄνειρο ! ἀπάντησε ἡ Ἄρτεμις χλωμιάζοντας.

— Καὶ ἂν δῆτε, Ἄρτεμις, αὐτὸ τὸ ὄνειρο πραγματοποιούμενο, τί θὰ κάνετε ;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα τί θὰ ἔκανα στὴν περίστασι αὐτή ! Ἂν ὁ βασιλεὺς μᾶς ἐγκαταλείψει, θὰ καταφύγουμε στὶς δικές μας δυνάμεις καὶ θὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε....

— Ποιές δυνάμεις, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ εἶμαι μεγὰ ἕνας εὐπατρίδης χωρὶς φίλους, χωρὶς ἐπίδρασι, χωρὶς χρήματα ;

— Χωρὶς χρήματα ; ἔκανε ἡ Ἄρτεμις μὲ κάποια δυσπιστία.

— Ναί, χωρὶς χρήματα ! φώναξε ὁ κοντόσταυλος ὀργισμένος. Ὁ τελευταῖος πόλεμος μὲ κατέστρεψε. Τὰ τελευταῖα χρήματα ποὺ μοῦ ἀπόμειναν, τὰ ἔδωσα γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τῆς δικῆ μου ἀπ' τὴν αἰχμαλωσία καὶ μερικῶν ἀπ' τοὺς σιντρόφους μου.

— Τότε θὰ σᾶς ἀποδείξω ἐγώ, ἀγαπητέ μου κοντόσταυλε, ὅτι ἔχετε ἀκόμα φίλους, δίνοντάς σας ὅσα χρήματα θέλετε.

Ὁ κοντόσταυλος, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔγινε εὔθυμος.

— Ὤ ! ἀγαπητή μου Ἄρτεμις ! εἶπε. Εἶσθε καλή, ὅσο κι' ὡραία.

Καὶ πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

Ἡ Ἄρτεμις τότε τὸν ἄφησε καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος κουβέντιαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ, καρδινάλιο τῆς Λωρραίνης.

— Στοιχηματίζω, εἶπε ἡ Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ πρὸς τὸν καρδινάλιο, ὅτι ἡ πανιερότης σας κακολογεῖ στὸν βασιλέα τὸν δυστυχισμένο Μονμορανσί.

— Ὤ, κυρία, ἀπάντησε ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, ξαφνιασμένος γι' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἐπίθεσι, τολμῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴ μαρτυρία τοῦ βασιλέως, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ κ. κοντοσταύλου δὲν ἀνεμίχθη καθόλου στὴ συζήτησί μας.

— Πράγματι, εἶπε βαρετὰ ὁ βασιλεύς. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει καθόλου ὁ Μονμορανσί. Ἡ σκέψις μας βρίσκεται στὸ Καλαί, ἐκεῖ ποὺ κρίνεται ἡ τύχη τῆς Γαλλίας. Ὤ, Θεέ μου, τί θὰ γίνῃ ; Τί θὰ γίνῃ ; Ἔχω χάσει πειὰ τὴν ἡσυχία μου. Δὲν κοιμᾶμαι. Ὤ ! νὰ μὴν μπορῶ νὰ μάθω τί γίνεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Καλαί... Ἡ σιωπὴ τοῦ ἀδελφοῦ σας, κύριε καρδινάλιε, εἶνε τρομακτική. Ὤ ! νέα ἀπ' τὸ Καλαί ! Ποιὸς λοιπὸν θὰ μοῦ τὰ φέρῃ ; Θεέ μου !

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, ὁ θεροφὸς τῆς ὑπηρεσίας μπῆκε μέσα καὶ ὑποκλινόμενος μπρὸς στὸν βασιλέα, εἶπε δυνατά :

— Ἕνας ἀπεσταλμένος τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ ἔφτασε ἀπὸ τὸ Καλαὶ καὶ ζητεῖ τὴν εὔνοια νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὴν ὑμετέρα Μεγαλειότητα !

— Ἀπεσταλμένος ἀπ' τὸ Καλαί ! ἐπανέλαβε ὁ βασιλεύς.

Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε ὄρθιος, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, συγκρατούμενος μὲ μεγάλη δυσκολία.

— Ἐπὶ τέλους ! εἶπε καὶ ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, τρέμοντας ὅλος ἀπὸ φόβο καὶ χαρά.

— Ὁδηγήσατε ἀμέσως ἐδῶ τὸν ἀγγελιοφόρο τοῦ δουκὸς ντὲ Γκίζ ! διέταξε ὁ βασιλεύς.

Ὅλες ἡ συνομιλίες εἶχαν πειὰ πάψει, ὅλα τὰ στήθη ἀνεβοκατέβαιναν μὲ ἀγωνία, ὅλα τὰ βλέμματα εἶχαν γυρίσει πρὸς τὴν πόρτα.

Καὶ τότε, μέσα στὴν ἀπόλυτη ἐκείνη σιωπή, ὁ Γαβριὴλ μπῆκε μέσα.

(Ἀκολουθεῖ)